

Bao La Tình Mẹ

Trầm Thiên Thu

Có lẽ không ai lại không biết và cũng đã từng hơn một lần ngâm nga ca khúc Lòng Mẹ nổi tiếng của cố nhạc sĩ Y Vân: *"Lòng mẹ bao la như biển thái bình dạt dào, tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào..."*.

Dù khi viết ca khúc này ông còn là một thanh niên, nhưng ông đã cảm nhận sâu sắc với cả giai điệu và ca từ đều nhẹ nhàng, lắng đọng, đủ sức rung động lòng người. Và hẳn là rất nhiều người còn nhớ tập truyện "Nhị thập tứ hiếu" (24 người con có hiếu). Đó là những tấm gương sáng về những người con biết yêu thương cha mẹ.

Thế nhưng trên đời này vẫn có những người con nhẫ tâm với chính các đấng sinh thành và dưỡng dục mình. Kinh thánh dạy: *"Hãy thảo kính cha mẹ"*, còn Kinh Phật dạy: *"Tốt cùng thiện không gì bằng có hiếu, tốt cùng ác không gì bằng bất hiếu"*. Thật đáng để chúng ta suy ngẫm! Tháng Năm về, những giọt mưa đầu mùa làm dịu mát cơn oi nóng, và đặc biệt là tháng Năm có ngày dành cho những người mẹ, và để nhắc nhớ những người con về lòng hiếu kính đấng sinh thành của chính mình...

HIẾU TỬ

Người mẹ và đứa con tật nguyền.

Đỗ Minh Triệu sinh năm 1968, bị mắc chứng loạn dưỡng cơ (muscular dystrophy) quái ác làm teo cơ bắp từ năm 10 tuổi, không thể ngồi lâu, chỉ còn xử dụng được một ngón tay duy nhất để gõ phím và bấm chuột. Anh vẫn phải để cho mẹ chăm sóc, thay quần áo, tắm rửa, gội đầu, đút cơm, thay tã lót cho như một em bé sơ sinh. Anh cảm thấy mình là đứa con được mẹ thương yêu nhất trần gian. Nhiều đêm bệnh hành hạ không ngủ được, anh càng thương mẹ khi nhìn mẹ tóc bạc da mồi nằm giường bên đang thiếp ngủ mệt, sau một ngày vất vả lo cho con. Bao lần anh nghĩ và hiểu là nếu anh chết đi, mẹ sẽ đau buồn lắm. Nhưng nỗi buồn của mẹ rồi sẽ nguôi ngoai theo thời gian. Hằng ngày mẹ phải thấy anh sống tật nguyền đau đớn, hình hài chẳng khác bộ xương cách trí... Mẹ biết con đã nghĩ đến cái chết, nên bà thường hay nói với anh:

- Con là lẽ sống của mẹ, cả đời mẹ được chăm sóc con như một em bé, mẹ rất hạnh phúc. Con cần can đảm sống để đối diện, thi gan, thử thách với bệnh tật.

Anh thương mẹ và vâng lời. Anh cảm thấy mình tồn tại trên đời này hơn 40 năm qua cũng là một phép lạ, một sự tỏ rõ quyền năng của Tạo Hóa đã ban sự sống cho con người vậy.

Lòng mẹ.

Sinh con được 17 tháng tuổi, gia đình mới phát hiện những triệu chứng bất thường của Toàn. Người mẹ cuống cuống mang con đến bệnh viện Nhi Đồng khám bệnh nhưng các bác sĩ đều bó tay vì không thể chẩn đoán em bị bệnh gì, chỉ biết cơ chân của em không bình thường cần phải tập vật lý trị liệu. Mỗi tuần ba lần, người mẹ kiên trì chở con bằng xe đạp từ Q.8 đến trung tâm phục hồi chức năng trẻ bị bại liệt ở đường Bà Huyện Thanh Quan (Q.1) để tập vật lý trị liệu. Bác sĩ chẩn đoán Toàn bị thoái vị màng tủy, không thể đi lại được. Người mẹ Mai Thị Ba đã cạn nước mắt vì thương con. Nhìn con thơ mà đau lòng mẹ, chị không biết rồi tương lai con mình sẽ đi về đâu với đôi chân tật nguyền:

- Với tôi, mọi thứ lúc ấy như mất hết, nhìn đứa con chưa biết nói đã chịu tật nguyền, lòng tôi quặn thắt.

Toàn chỉ bị liệt chân còn não bộ vẫn bình thường. Trường học không nhận hồ sơ và bảo đến trường khuyết tật. Chị như muốn buông xuôi. Nhưng nghe tiếng con: "Mẹ ơi, cho con đi học giống các bạn đi, con muốn đi học", chị cương quyết đi năn nỉ hiệu trưởng cho con đi học. Mỗi sáng đưa con đến trường, chị xin lại đợi con. Giờ ra chơi chị xin vô lớp đưa con đi vệ sinh hay nói chuyện với con, chiều lại đưa con về. Chuyện cứ vậy. Nhìn con ngồi ngật ngoẹo nơi góc nhà mà chị không cầm được nước mắt.

Không phụ lại công lao hy sinh to lớn của mẹ, tuy khuyết tật về hình thể nhưng ý chí và nghị lực của Toàn được thầy cô, bạn bè, hàng xóm rất nể phục và yêu thương. Toàn học rất giỏi môn Tin học và Anh văn. Đó là phần thưởng vô giá của người mẹ.

Ngày khai giảng năm học mới đây, thầy cô và học sinh trường THPT Ngũ Hành Sơn (Đà Nẵng) cùng mọi người tham dự đều lặng đi vì xúc động khi em La Thành Toàn (lớp 10/10) được mẹ bế lên lễ đài nhận phần thưởng của Hội Khuyến học. Đôi chân của em chính là người mẹ, dù người mẹ này đang phải một nách nuôi sáu đứa con, một mẹ già và người chồng tàn phế.

Bà mẹ mù lòa.

Khi đi qua Trung tâm thương mại Tx Sa Đéc (Đồng Tháp), người ta thấy một người phụ nữ mù ngồi ở góc phía trái chân cầu thang, cầm chiếc ca nhựa chờ người qua lại bố thí. Bà ăn xin nhưng không hề cất tiếng van xin, chỉ ngước khuôn mặt lên ngóng chờ tiếng chân người qua lại, nét mặt như van nài. Ngày nắng cũng như ngày mưa, mỗi ngày bà đến đây từ 8g30 đến 21h, bà lại lọ mọ khua gậy dò đường về nhà. Khổ thay chồng bà lại bị tật nguyền. Đó là bà Nguyễn Thị Gấu (55 tuổi), đã ăn xin hàng chục năm nay để nuôi 2 con gái vào đại học. Lúc đầu, vợ chồng bà sống nhờ vào cha mẹ hai bên và sự đùm bọc của xóm giềng. Rồi lần lượt các con ra đời, cảnh nghèo càng túng quẫn thêm. Bà nói:

- Tôi mù, ông không có khả năng lao động, chỉ còn cách đi xin, nhờ vào lòng hảo tâm của người khác mà sống.

Ý thức về hoàn cảnh gia đình, không phụ lòng cha mẹ, các con bà đều học hành chăm chỉ. Cả ba chị em Phạm Thị Hương, Phạm Thị Thùy Lan và Phạm Thị Thùy Dung đều là học sinh giỏi nhiều năm liền. Thầy cô và bạn bè đều yêu mến. Các em quyết phấn đấu học giỏi để thoát khổ.

Gánh nước nuôi con.

Hơn 30 năm qua, một tay của chị Nguyễn Thị Xuyên (xã Phương Sơn) bị tê liệt cùng với việc giảm trí nhớ, nhưng phụ nữ này vẫn cặm cụi ra chợ từ mờ sáng để gánh nước thuê nuôi con trai ăn học, dù chỉ kiếm được dăm bảy ngàn. Gương mặt chị khác khổ vì gian truân, dù mới tuổi 40, căn chòi như chứa đầy nỗi ưu tư khác khoải. Chị là "gái lữ thị", chị "xin" được một đứa con từ một người bán kem dạo khi chị 26 tuổi. "Cuộc tình dạo" của chị khá nổi tiếng ở phố Sà. Chị ảnh hưởng hơi nóng của bom dội xuống nhà nên chị thành đứa trẻ ngẩn ngơ, không tinh nhanh như bạn cùng thời. Cả não và nửa bên người trái của chị bị ảnh hưởng từ lúc chị 3 tuổi. Nhiều năm chị phải bán thân bất toại. Chị thổ lộ:

- Tôi và bố cu Kiên không hề biết nhau. Thấy anh ấy hiền lành, nghe mọi người xui đến xin một đứa con.

Và chị "xin" thật. Mới đầu, anh bán kem không đồng ý vì sợ có chuyện không hay xảy ra với cô gái bệnh tật. Anh này đã có vợ và hai con trai. Nhưng rồi anh cũng đồng ý "biếu không" chị Xuyên một đứa con. Một ngày như mọi ngày, sáng từ 3 giờ, chị đi bộ gần 2km ra chợ, gánh nước thuê, làm tất cả mọi việc người ta thuê. Hôm nào cũng vậy, còn gạo trong nhà, chị nấu cơm để sẵn cho con trai thức dậy ăn và đi học. Ước mong của chị đơn giản chỉ là con trai có đủ sách vở, có bộ quần áo mới trong năm học mới, đủ ăn ngày hai bữa.

Cống con đi học.

Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo ở xã Hưng Hòa (TP Vinh- Nghệ An), nhưng chị Nguyễn Thị Hoi mồ côi cả cha lẫn mẹ khi chưa tròn 1 tuổi. Tuổi thơ buồn đi qua cùng những gánh hàng của ông bà ngoại. Cuộc đời không ưu ái chị thì chị phải tự tìm lối đi. Chị có mối tình thời áo trắng với anh trai làng Lê Văn Tư, rồi họ cưới nhau và có 3 con. Nhưng hình như niềm vui nào cũng ngắn ngủi. Anh Tư vào cối vính hàng sau một cơn tắc nghẽn mạch máu não, không một lời trần trối. Con trai giữa là Lê Văn Đông bị teo chân và liệt từ lúc 1 tuổi. Thời ấy tất cả bệnh viện ở TP Vinh đều không chữa được. Các bác sĩ kết luận cháu bị liệt chân phải và teo cơ. Họ định đưa con ra Hà Nội, nhưng thời ấy nếu bán cả ngôi nhà chắc cũng không đủ tiền trang trải. Họ đành chấp nhận số phận.

Đường từ nhà ra trường học xa 15 km. Lầy lội và bùn sình. Nhất là vào mùa mưa lũ. Chị vẫn kiên trì hàng ngày cống con đi học. Đưa con vào trường rồi chị lại ra ruộng mò cua, bắt ốc, chờ tiếng trống tan trường thì chị lại cống con về. Những hôm trời mưa tầm tã, vừa cống con mà chị vừa khóc vì tủi thân. Chị bộc bạch: "Thương mình một thì thương con mười. Có lúc mò cua trên đồng, tôi đã ngẩng mặt lên trời hỏi cao xanh rằng sau này con tui sẽ ra sao? Tui rồi cũng có tuổi, có theo suốt nó cả cuộc đời được đâu. Nhưng ngấm lại ở đời, đôi khi có những nhân quả rất đáng ngấm ngại. Cuộc đời đã không cho đứa con của chị đôi chân lành lặn thì bù lại đã cho con một nghị lực, khát vọng sống mãnh liệt và học giỏi

NGHỊCH TỬ

Tháng 11/2010, CA Hòa Bình bắt giữ Lương Văn Nhiều, 35 tuổi, vì tội giết mẹ ruột Đinh Thị Thắm tại nhà ở huyện Minh Châu do mâu thuẫn. Nhiều gây án và tạo hiện trường giả rồi bỏ trốn, nhưng không thoát được "lưới trời lồng lộng"!

Ngày 28/11/2010, Võ Văn Vũ (17 tuổi), ở xã Thừa Đức, huyện Bình Định, Bến Tre, bị CA bắt giữ. Vũ cần tiền tiêu xài nên xin tiền mẹ, không được đáp ứng thỏa mãn nên đã cố ý sát hại mẹ là chị Thương. Vũ mua a-xít vè, khi mẹ đang ngồi xem ti vi thì Vũ tạt vô mẹ. Thấy mẹ kêu la vì đau thì Vũ lại lấy khăn bịt miệng, siết cổ mẹ cho đến chết, rồi cạy tủ lấy tiền trốn đi.

Bà Yến đã 70 tuổi mà vẫn phải còng lưng làm việc kiếm đôi đồng, bà ngồi bán nước chè (trà) ven đường từ sáng sớm đến tối mịt. Khách đến uống nước đều có cảm tình với bà lão chủ quán nước vì thấy bà vui vẻ, đơn đả, nhưng tiềm ẩn trong nụ cười của bà luôn đượm buồn. Khi không có khách thì bà lại quệt nước mắt luôn. Chồng bà đã về châu tiên tổ. Bà có 3 người con trai là Thắng, Long và Minh, nhưng đã chẳng giúp gì cho bà lại còn đang tâm hành hạ bà đủ điều. Thắng thì cờ bạc, Long thì ma túy và là mạt-rô của đám gái mại dâm, còn Minh có máu "anh chị" nên sẵn sàng nói chuyện bằng "đấm đá". Minh bị HIV nên đã chết, còn lại hai con trai. Bà Yến ở với vợ chồng Long. Vào mùa mưa, quán nước vắng khách, bữa cơm trở nên đạm bạc. Thấy vậy, Long hát tung mâm cơm và lên giọng:

- Cho tôi ăn cơm chó à? Đừng khinh thằng này không có tiền mà đối xử thế nào cũng được nhé. Ít nhất cơm cũng phải có miếng thịt mới nuốt được chứ toàn rau cho lợn thế à?

Cô con dâu "hùa" vào:

- Tiền cũng chẳng làm được gì đâu mẹ. Khó quá thì bán nốt căn nhà này đi. Đòi được mấy tí...

Rồi chúng lấy sổ đỏ nhà lúc nào bà không biết, bà ngã ngựa khi biết nhà đất đã thuộc quyền người khác! Hai nghịch tử đều vào tù. Bà chỉ còn vuông nhà chỉ đủ chỗ ngả lưng, không đủ hai người nằm. Tuổi thất thập cổ lai hy rồi mà bà Yến vẫn không được chút thanh thoi cả tinh thần lẫn thể xác!

VĨ NGÔN

Người Mẹ khởi đầu cho cuộc sống tình yêu và hạnh phúc, còn người Cha khởi đầu cho ý chí, niềm tin và sức mạnh. Mẹ và Cha có cái "khác nhau" nhưng đó là điểm dị-biệt-tương-đồng trong một tổng-thể-yêu-thương-kỳ-diệu.

Còn cha mẹ là hạnh phúc lớn lao, mồ côi cha mẹ là nỗi bất hạnh khôn tả. Cha mẹ không thể sống đời với chúng ta. Chưa làm vui lòng các ngài thì cũng đừng làm buồn lòng các ngài, dù chỉ là một động thái nhỏ bất xứng. Hãy biểu hiện lòng yêu thương và hiếu kính với song thân trước khi quá muộn vậy!

Tình mẹ luôn bao la và diệu kỳ, không ai khả dĩ hiểu hết. Quả thật: "*Cánh tay mẹ là câu nói vĩnh cửu*" (Chateaubriand) và "*chỗ trú ẩn chắc chắn nhất là lòng mẹ*" (Florian).

Một thi sĩ đã mô tả: "*Con dấu lớn vẫn là con của mẹ, đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con*".

TRẦM THIÊN THU

Tháng Năm - 2022